

เรื่องจริงที่ยังสงสัย
บอกได้ชาตินี้เท่านี้ เล่ม ๑๗

คน...เปเรต...ดิบ

ถ้าคุณเป็นคนที่เคยคิดว่าหนังสือเรื่องจริงฯ เป็นหนังสือลึกลับปาฏิหาริย์ที่พิสดารได้ยาก
และทำให้ออกที่จะสงสัยไม่ได้ว่า แท้ที่จริงแล้วมันเป็นเรื่องจริงหรือไม่
ถ้าคุณเคยคิดเช่นนั้น ขอให้คุณอ่านเรื่องจริงฯ ๑๗ เล่มนี้ดู
แล้วให้ลองถามตนเองอีกครั้งว่า มันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า
เพราะเรื่องราวที่คุณจะได้อ่านต่อไปนี้ อาจจะสะเทือนใจจนคุณรับไม่ได้

...ก ร า บ น มั ส ก า ร...

พระพุทธรุคณ พระธรรมคุณ
พระสังฆคุณ

แต่

**Think
Beyond**

ซิงค์ บีคอนด์ ธรรมะ

สำนักพิมพ์ ซิงค์ บีคอนด์ ธรรมะ
“เพราะธรรมะสื่อสารได้หลายทาง”

เรื่องจริงที่ยังสงสัย บอกได้ชาตินี้เท่านั้น เล่ม ๑๗ (คน...เปรต...ดิบ)

บรรณาธิการ : นักรบ พิมพ์ขาว

ผู้เขียน : นวธร ประจักษ์

บรรณาธิการบริหาร : กรภัทร์ สุทธิธิดา

ราคา ๑๖๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

นวธร ประจักษ์.

เรื่องจริงที่ยังสงสัย บอกได้ชาตินี้เท่านั้น เล่ม 17 คนเปรตดิบ.-- นนทบุรี : ริงค์ บียอนด์ บั๊คส์, 2555.

256 หน้า.

1. สิ่งเหนือธรรมชาติ--แงศาสนา--พุทธศาสนา. I. ชื่อเรื่อง.

294.3122

ISBN 885-909-930-430-6

ฝ่ายผลิตแห่ง ริงค์ บียอนด์ ธรรมะ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : อรรณู อรรณูมาตย์ พิสูจน์อักษร : มานิตา ณ บางช้าง

ศิลปกรรม : เอกอนันต์ ศิริเลิศฤทัย, อนุชิต คำซองเมือง

แผนกตรวจจสอบคุณภาพสินค้า : พัฒนา ธรรมนิยาม, ฉัตรชนก แก้วจันทร์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยบริษัท ริงค์ บียอนด์ บั๊คส์ จำกัด

การให้ธรรมะ คือ ทานอันยิ่งใหญ่

จัดพิมพ์โดย

Think
Beyond
Ring Beyond ธรรมะ

พิมพ์บน

กระดาษกนอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com

บริษัท ริงค์ บียอนด์ บั๊คส์ จำกัด

๒๐๐ หมู่ ๔ ชั้น ๑๙ ห้อง ๑๙๐๓A อาคารจัสมินอินเตอร์เนชั่นแนล

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐

โทรศัพท์ ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๑ (อัตโนมัติ ๑๐ คู่สาย) โทรสาร ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๔

www.thinkbeyondbook.com

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

๒๐๐ หมู่ ๔ ชั้น ๑๙ ห้อง ๑๙๐๑ อาคารจัสมินอินเตอร์เนชั่นแนล

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐

โทรศัพท์ ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๑ (อัตโนมัติ ๑๐ คู่สาย) โทรสาร ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๔

ต้องการสั่งซื้อโปรดติดต่อฝ่ายลูกค้าสัมพันธ์

โทรศัพท์ ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๑ ต่อ ๑๒๑ โทรสาร ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๔

สำหรับร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ ๐-๒๙๕๑-๑๓๐๐-๒, ๐-๒๙๕๑-๙๔๔๖ โทรสาร ๐-๒๙๕๑-๙๔๔๗

เรื่องจริงที่ยังสงสัย

บอกได้ชาตินี้เท่านั้น เล่ม ๑๗

คน

แปรต

ติบ

บทบรรณาธิการ

จิตใจของคนเราค้ำยกับน้ำ ธรรมชาติของน้ำย่อมไหลลงสู่ที่ต่ำ จิตใจของคนเราก็เช่นเดียวกัน มักมีกระแสกิเลสครอบงำ ชักนำสู่ความต่ำ ทำบาปอกุศลได้อยู่ตลอดเวลา หากขาดการควบคุมด้วยสติ และไม่รู้จักจัดภัยกิเลสด้วยปัญญา

ความโลภ เมื่อเกิดขึ้นในจิตใจมากล้น ก็มีอาจทนต่อสิ่งเข้ายวนยั่วความอยาก แรงกิเลสย่อมสะกดใจให้ไม่รู้จักรคำว่า “พอ”

ความโกรธ เมื่อลุกเป็นไฟ ระอุขึ้นในใจ ย่อมนำมาซึ่งการทำลายล้าง เบียดเบียน อาฆาตแค้น และการเอาคืน

ความหลง เมื่อจิตใจถูกความมืดครอบงำ ความสว่างแห่งธรรมถูกกลบไลย ความเห็นผิด คิดอกุศล จึงดลให้ทำในสิ่งที่ไม่ดีงาม

เมื่อสติไม่มา ปัญญาไม่มี จึงเปิดช่องให้อำนาจกิเลสเริ่มทำงาน สั่งการให้ลบล้างความรู้จักผิดชอบชั่วดี และยอมละเมิดกฎแห่งกรรม เพื่อสนองความต้องการให้ได้ดังใจ จนผลสุดท้ายคือความทุกข์จากผลกรรมอกุศล อันเป็นนามธรรมที่มองไม่เห็น แต่ก็มีเคยละเว้นอนุโลมแก่ใคร ซึ่งกิเลสทิ้งไว้เป็นมรดกแก่ผู้หลงเขลาเบาปัญญา

เรื่องราวของมหาอินสม พระผู้ถูกความรักบังตา แล้วหาญกล้าทำกรรมเลวต่อพระพุทธศาสนาเพื่อให้ได้มาซึ่งสุขสมหวัง

เรื่องราวของคนกินหมา ฐุภกิจสร้างทางรวย (บาป) จนยอมล่วงหิริโหดตบปะ ซึ่งเป็นธรรมให้ละอายเกรงกลัวต่อบาป และเรื่องราวอื่นๆ ซึ่งมีบทลงเอยเดียวกันคือ “กรรมตามสนอง” ต้องได้รับทุกข์ทรมานอย่างสาสม และ บางรายกลายเป็น “เปรต” ในชาติปัจจุบัน

เรื่องจริงอันน่าพิศวงเหล่านี้ ได้รวบรวมไว้ใน หนังสือ**เรื่องจริงที่ยังสงสัย บอกได้ชาตินี้เท่านั้น เล่ม ๑๗ (คน...เปรต...ดิบ)** โดยเป็นเรื่องจริงที่แวดล้อมด้วยประจักษ์ พยานหลักฐาน พอที่จะนำเสนอเป็นตัวอย่างของการได้รับผล จากการกระทำชั่ว ซึ่งน้อยนักที่จะสามารถแสดงให้เห็น ด้วยตาหรือใช้อายตนะใดๆ ของเรารับรู้ นอกจากใจเท่านั้น ที่จะเป็นผู้รับรู้กรรมและผลของกรรมที่ตนเองกระทำ โดยเฉพาะ เวลากกรรมผลิตผล

ในสมัยพุทธกาล ครั้งหนึ่ง พระโมคคัลลานเถระ จาริกไปบิณฑบาต ได้พบเห็นเปรต ๔ ตน กำลังเสวยผลบาปคือ เปรตตนที่ ๑ กำลังเอามือกอบแกลบข้าวสาลีที่มีไฟลุกโชนอยู่ โปรมใส่ศีรษะตนเอง เปรตตนที่ ๒ จับค้อนเหล็กทุบศีรษะของตน เปรตตนที่ ๓ ใช้เล็บจิกเนื้อแผ่นหลังของตน นำเนื้อและเลือด มากิน เปรตตนที่ ๔ กำลังกินคูถอันสกปรกอยู่ พระโมคคัลลานะ จึงถามถึงบาปกรรมที่พวกเปรตเคยกระทำ

นางเปรตตอบว่า ทั้งหมดเคยเป็นญาติกันคือ ผู้นี้ (เปรตตนที่ ๑) เป็นสามีนาง เคยคดโกงชาวบ้านโดยใช้แกลบ ปนข้าวสาลีแดงขายให้ชาวบ้าน ผู้นี้ (เปรตตนที่ ๒) เป็นลูกชาย ได้เคยทุบตีตนผู้เป็นมารดา ผู้นี้ (เปรตตนที่ ๓) เป็นลูกสะใภ้ เคยขโมยเนื้อของคนอื่นมากิน แล้วสบถสาบานว่า ตนไม่ได้กิน

หากกินจริงก็ขอให้นางต้องกินเนื้อของตนเองทุกๆ ภาพที่เกิดขึ้นนางจึงเป็นเช่นนี้

ส่วนนางเปรต (เปรตตนที่ ๔) ผู้เล่านี้ ไม่ชอบให้ทาน แม้ยาจกมาขอถึงบ้านก็เก็บซ่อนของ โทษกว่าไม่มี สบถสาบานว่า ถ้าเรามีแล้วไม่ยอมให้ ก็ขอให้เรากินคุณเป็นอาหารในทุกภาพที่เกิดขึ้น นางจึงกินคุณอยู่อย่างที่เราไม่เคยคิดลानะเห็น

หนังสือธรรมะชุดเรื่องจริงที่ยังสงสัย บอกได้ชาตินี้เท่านั้น ซึ่งดำเนินมาถึงเล่มที่ ๑๗ (คน...เปรต...ดิบ) พร้อมถ่ายทอดเหตุการณ์จริง ประสบการณ์จริง จากเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในยุคสมัยปัจจุบัน ตลอดจนความเป็นไปของมนุษย์สเปโตหรือมนุษย์เปรต อันหมายถึง ผู้มีร่างเป็นมนุษย์ แต่จิตใจหยาบช้า มากไปด้วยกิเลส ทั้งความโลภ ความโกรธ ความหลง ตัณหา ราคะ และการประพฤติชั่ว ที่ยอมได้รับผลของกรรม คือความทุกข์ทรมาน ทั้งชาตินี้และชาติหน้าอย่างแน่แท้

คนชั่วบางคนหนีพ้นกฎหมายบ้านเมืองไปได้ แต่เขาไม่สามารถหนีพ้นอำนาจกฎแห่งกรรมไปได้เลย ซึ่งหวังว่าผู้อ่านจะได้รับอรรถรสจากเรื่องจริงอิงธรรมะนี้ ร่วมเสริมศรัทธาแห่งการมุ่งทำความดี มีความไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต แม้กรรมชั่วเพียงน้อยนิดก็ไม่ควรคิดทำ

กตวา นานุตปฺปติ

ขึ้นชื่อ กรรมชั่ว ไม่ทำเสียเลยดีกว่า

นักรบ พิมพ์ขาว

บรรณาธิการ ธิงค์ ปียอนด์ ธรรมะ

rethinkbeyond@gmail.com

คำนิยาม

ผู้คนส่วนใหญ่ยังมีความเห็นผิดเข้าใจว่า ชีวิตของมนุษย์จะมีจะจน จะดีจะชั่ว จะสุขหรือทุกข์ ขึ้นอยู่กับโชคชะตา ขึ้นอยู่กับพรหมลิขิต ขึ้นอยู่กับสวรรค์บันดาลให้เป็นไป ซึ่งแท้ที่จริงไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย จะมีจะจน จะดีจะชั่ว จะสุขหรือทุกข์ ล้วนขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย มีที่มา มีสาเหตุ ไม่มีใครสามารถลดบันดาลให้ได้ทั้งสิ้น

ตามหลักพุทธศาสนาสอนให้คนทำความดี หลีกหนีความชั่ว เพราะผลของการกระทำมันมีจริงๆ สามารถพิสูจน์ได้ แต่ก็มีคนอีกจำนวนหนึ่งไม่ให้ความสนใจ กลับมองเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระไปก็มี จึงเป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจอย่างยิ่ง

หนังสือเรื่องจริงที่ยังสงสัย บอกได้ชัดที่นี่เท่านั้น เล่ม ๑๗ (คน...เปเรต...ดิบ) ได้นำเสนอแง่มุมที่ดีอีกด้านหนึ่งของคนที่หลงเดินทางผิด ซึ่งกว่าจะสำนึกได้มันก็สายเกินที่จะแก้ไข ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสกับผลกรรมที่เคยกระทำเอาไว้ ที่เป็นเครื่องยืนยันว่า การทำชั่ว ย่อมจะได้รับผลชั่วเสมอ ไม่ช้าก็เร็ว

พระศรีญาณโสภณ

คำนำ

เปรต... เป็นคำที่ใช้สำหรับเรียกสัตว์ประเภทหนึ่งที่มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว มีชีวิตอยู่อย่างอดๆ อยากๆ และหิวโหยตลอดเวลา เนื่องด้วยผลกรรมอันชั่วช้าที่ได้กระทำเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ เปรตบางชนิดบางประเภทก็มีอายุยืนยาวนานนับสองไชยบางชนิดก็มีอายุขัยเพียง ๓-๗ วัน ขึ้นอยู่กับผลกรรมที่เคยกระทำเอาไว้ ซึ่งไม่มีกฎตายตัว บางชนิดกลางวันก็มีสภาพเป็นเปรต พอตกกลางคืนก็จะกลายเป็นเทวดา มีโภชนะอาหารมากมาย แต่ก็กินไม่ได้ ครั้นพอจะจับกินข้าวของเหล่านั้นก็จะลุกเป็นไฟ เปรตชนิดนี้เรียกว่า มหิทกเปรต

เล่ากันว่า เปรตชนิดนี้เป็นเปรตที่มีฤทธิ์มาก สามารถให้คุณให้โทษแก่มนุษย์ได้ในเวลาเดียวกัน ซึ่งมักจะเข้าสิงร่างผู้คนและแอบอ้างตัวเองว่า เป็นเจ้าพ่อเจ้าแม่องค์นั้นองค์นี้ มีอิทธิฤทธิ์ต่างๆ นานา จนทำให้ผู้คนหลงเข้าใจว่า เป็นเจ้าพ่อเจ้าแม่ผู้วิเศษจริงๆ ดังนั้น จึงอย่าได้แปลกใจที่บางครั้งร่างทรงเหล่านั้นรู้เห็นอะไรแปลกๆ โดยที่มนุษย์ทั่วไปไม่อาจจะเข้าใจได้

หากใครผู้หนึ่งผู้ใดยังหลงมกมาย คิดว่าเจ้าพ่อนั้นเจ้าแม่นี้ หรือเสด็จพ่อ เสด็จปู่ สารพัดตามที่แต่ละตำหนักทรงจะอวดอ้างสรรพคุณว่ามีจริง จงรู้เสียว่านั่นคือการโกหกหลอกลวงทั้งเพ เป็นการแหกตาของเปรตมหิทกเปรตเท่านั้น จงอย่าให้ความสำคัญ อย่าให้ความเคารพนับถือ เนื่องจากหากหลงมัวเมาเฝ้าติดดาน ก็จะต้องเป็นเครื่องมือ เป็นเหยื่ออันโอชะของร่างทรง เสียเงินเสียทอง เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์

อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญมาก ที่ชาวพุทธทั่วไปไม่ค่อยจะรู้และเข้าใจกันมากนักในเรื่องการทำบุญ เพื่ออุทิศส่วนกุศล

ไปยังญาติที่ล่วงลับ คนส่วนใหญ่เชื่อว่า หากทำบุญกวาดน้ำ
แผ่นบุญกุศลไปให้กับญาติคนใดคนหนึ่ง วิญญาณเหล่านั้นก็
จะได้ข่าวของที่ญาติอุทิศไปให้กันอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย
ความคิดแบบนี้เป็นการเข้าใจที่ผิดพลาดมาก

แท้ที่จริงการอุทิศหรือทำบุญไปให้กับญาติที่ล่วงลับ
มีเพียงประเภทประเภทเดียวที่ได้รับ ประเภทนี้คือ ปรตตูปชีวิ
ปรตเท่านั้น ที่จะได้รับผลบุญที่ญาติอุทิศกวาดน้ำไปให้
เพราะอะไร...? ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น...? หากอยากรู้ให้ไปหาอ่าน
มิลินทปัญหะ แล้วท่านก็จะเข้าใจ

ส่วนคำว่า ปรตติบ ในที่นี้หมายถึง บุคคลที่เคย
ก่อกรรมทำเข็ญเอาไว้ แต่บั้นปลายชีวิตกลับมีสภาพคล้ายกับ
ปรต ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้เสีย
ชีวิต ซึ่งเรื่องปรตติบที่ผู้เขียนได้นำมาถ่ายทอดนี้ ล้วนแต่เป็น
เรื่องจริงที่ได้เกิดขึ้นมาแล้วทั้งสิ้น

โดยมีทั้งพยานและหลักฐานที่พิสูจน์ยืนยันได้ แต่ก็
เป็นเรื่องที่น่าเสียดายที่ไม่อาจจะเปิดเผยถึงสถานที่ ชื่อจริง
นามสกุลจริงของเขาเหล่านั้นได้ เนื่องจากไม่ต้องการซ้ำเติมใคร
และจะเป็นการหมิ่นประมาทกับญาติๆ ของเขาเหล่านั้นให้
ได้รับความเสียหายไปด้วย

ส่วนใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็อยู่ที่ดุลพินิจของแต่ละ
คนแต่ละท่าน เพราะขึ้นชื่อว่ากรรม ไม่ว่าจะกรรมดีหรือกรรมชั่ว
มันจักติดตามผู้กระทำไปทุกๆ ที่ เหมือนดังรอยล้อเกวียนที่จัก
ต้องติดตามรอยเท้าโคผู้ลากจูงไปด้วยทุกครั้ง ฉันทักก็ฉันทันนั้น...

ด้วยความเคารพ
นวัตร ประจักษ์

สารบัญ

๑๔ ตอนที่ ๑ มหาอินสม

- ๒๔ รักน้องพร
- ๓๐ วิวเขาอ่อน
- ๓๒ สองกุมาร
- ๓๗ หมาหัวเน่า

๔๘ ตอนที่ ๒ เปรตแม่ชีนิต

- ๕๕ เศรษฐีใหม่
- ๖๑ ชีวิตใหม่
- ๖๘ นรกลงเขมร

๗๔ ตอนที่ ๓ คนกินหมา

- ๗๘ เข้าสู่ธุรกิจค้าสุนัข
- ๘๑ ประวัติการกินหมาเมืองสกลนคร
- ๘๕ ธุรกิจบาป
- ๙๐ นรกลงเวียดนาม
- ๙๗ แมวเก้าชีวิต
- ๑๐๐ ชีวิตหมาๆ
- ๑๐๔ กรรมติดจรวด

๑๐๘ ตอนที่ ๔ ลูกทrophy

- ๑๑๒ เมืองหลวง
- ๑๑๙ เชื้อไม้ทิ้งแถว
- ๑๒๔ กรรมตามสนอง

๑๓๐

๑๓๘

๑๔๓

๑๔๗

๑๕๖

๑๖๑

๑๖๕

๑๖๘

๑๗๔

๑๗๖

๑๘๔

๑๘๗

๑๙๐

๑๙๘

๒๐๒

๒๐๔

๒๐๙

๒๑๔

๒๑๘

๒๒๒

๒๒๖

๒๓๒

๒๓๗

๒๔๒

๒๔๖

ตอนที่ ๕ ขุนแผนชาวทุ่ง

คูกระรรรม

สหายทอง

เสื่อคืนถ้ำ

ตอนที่ ๖ พलय

ละครชีวิต

หลวงปู่เณรคำ

โรคประหลาด

คูกระรรรม

วิญญานพยาบาท

ตอนที่ ๗ คนกินผ้า

สาวนาสั่งแฟน

บุพเพสันนิวาส

ตอนที่ ๘ ขมุ่ล้องแตก

มือตอนไข่

ของกินคนเมือง

ไอ้ดำผีสิง

ขำระแค้น

คู่ต่อกร

อวสานพรานโจก

ตอนที่ ๙ เชื่อไม้ทิ้งแถว

ไอ้ดำทำพิษ

กำนันโตก

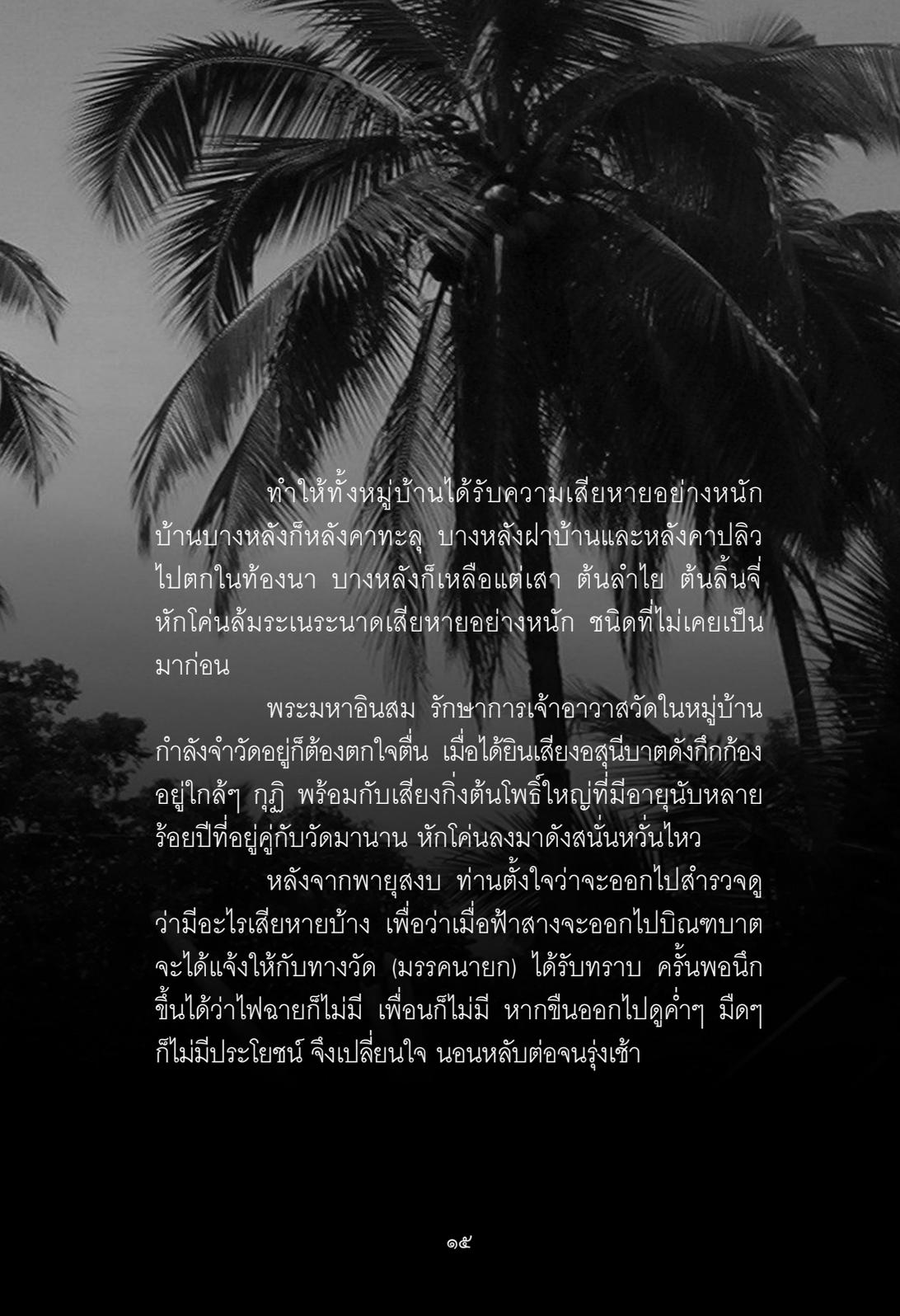
คนหัวหมอ

อวสานกำนันโตก

ตอนที่
๑
มหาอินสม

กลางดึกของช่วงฤดูเข้าพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ฝน
ท่าใหญ่ได้ตกลงมาอย่างหนัก ตามมาด้วยพายุลูกเห็บขนาดใหญ่
ที่บางกอนก็โตเกือบจะเท่าลูกมะนาว บางกอนโตเกือบจะเท่า
กำปั้น ได้ถล่มเข้าใส่หมู่บ้านดอยป่าเหมี้ยง อ.เทิง จ.เชียงราย
จนแทบจะราบเป็นหน้ากลอง

ทำให้ทั้งหมู่บ้านได้รับความเสียหายอย่างหนัก
บ้านบางหลังก็หลังคาทะลุ บางหลังฝาบ้านและหลังคาปลิว
ไปตกในท้องนา บางหลังก็เหลือแต่เสา ต้นลำไย ต้นลิ้นจี่
หักโค่นล้มระเนระนาดเสียหายอย่างหนัก ชนิดที่ไม่เคยเป็น
มาก่อน

พระมหาอินสม รักษาการเจ้าอาวาสวัดในหมู่บ้าน
กำลังจำวัดอยู่ก็ต้องตกใจตื่น เมื่อได้ยินเสียงอสุรีบาศดั่งก็ก้ออง
อยู่ใกล้ๆ กุฏิ พร้อมกับเสียงกึ่งต้นโพธิ์ใหญ่ที่มีอายุนับหลาย
ร้อยปีที่อยู่คู่กับวัดมานาน หักโค่นลงมาดังสนั่นหวั่นไหว

หลังจากพายุสงบ ท่านตั้งใจว่าจะออกไปสำรวจดู
ว่ามีอะไรเสียหายบ้าง เพื่อว่าเมื่อฟ้าสว่างจะออกไปบิณฑบาต
จะได้แจ้งให้กับทางวัด (มรรคนายก) ได้รับทราบ ครั้นพอนึก
ขึ้นได้ว่าไฟฉายก็ไม่มี เพื่อนก็ไม่มี หากขึ้นออกไปดูค่าๆ มีดๆ
ก็ไม่มีประโยชน์ จึงเปลี่ยนใจ นอนหลับต่อจนรุ่งเช้า

“เมื่อคืนได้ยินเสียงกิ้งของต้นโพธิ์มันหักโค่นลงมา ตรงนี้เนี่ยนา แล้วทำไมมันหายไปไหน” มหาอินสมบ่นเพิ่มพ้ำกับตัวเองอย่างพิศวง ที่มองสำรวจไปรอบๆ ก็ไม่เห็นสิ่งใดผิดปกติ นอกจากกิ้งไม้ ไบไม้ หล่นกระจัดกระจายไปทั่วบริเวณวัด

“แปลก... แปลกแท้ๆ จะว่าหูผาดก็ไม่ใช่ แล้วที่ได้ยินมันเสียงอะไร” ท่านมหายืนเกาหัวแกรกๆ อย่างสงสัย พอเดินไปที่เจดีย์เก่าที่อยู่คู่กับวัดมานาน ก็ไม่มีอะไรเสียหาย นอกจากเห็นมีแผ่นสังกะสีสองสามแผ่น ที่หุ้มรอบคอเจดีย์หล่นตกลงมากองอยู่ที่พื้น

ครั้นจับพลิกไปมากก็ต้องแปลกใจ เนื่องจากแผ่นสังกะสีอีกด้านหนึ่งมีลักษณะสูงปลั่งตั้งทองคำ โดยเฉพาะด้านที่ฉาบเข้ากับองค์เจดีย์ ส่วนด้านนอกถูกตะไคร่น้ำและเชื้อราจับมาเป็นเวลานานจนหนาเตอะ มองดูคล้ายกับแผ่นสังกะสีธรรมดาๆ ซึ่งไม่มีราคาค่างวดอะไร

เมื่อนำไปขัดถูด้วยทรายแล้วล้างออกด้วยน้ำ ก็ยิ่งทำให้มองเห็นความเหลืออร่ามอย่างชัดเจน มหาอินสมเชื่อว่า จะต้องเป็นทองคำอย่างแน่นอน แต่ก็ไม่ได้แพร่งพรายเรื่องนี้ให้ใครรู้

วันต่อมาท่านมหา ก็เดินทางเข้าไปในเมืองแต่เช้า พอไปถึงในเมืองก็ตรงเข้าไปยังร้านทองทันที

“ลื้อมีอะไรจะให้อ้าวรับใช้หรือท่างครุบา” เจ้าแก้วร้านทองร้องถามตามประสาคนไม่เคยเข้าวัด

แผ่นทองคำที่คนโบราณสมัยก่อนใช้บูชา หรือห่อหุ้มยอดฉัตร หรือคอระฆังของเจดีย์เอาไว้ ใหม่ๆ จะมีสีเหลืองอร่าม ครั้นพอนานไปก็จะมีตะไคร่น้ำหรือสนิมเกาะอยู่ด้านนอก จนดูไม่ออกว่าเป็นทองคำ หรือแผ่นสังกะสี

“อาแปะ... ลื้อช่วยดูอันนี้ให้ทีว่ามันเป็นอะไรกันแน่”
ท่านมหาบอกพร้อมทั้งล้วงแผ่นสังกะสีบางๆ ออกจากย่าม แล้วส่งให้

หลังจากเจ้าของร้านทองจับดูไปมา ก็บอกตามประกาศนฉินที่พูดไทยไม่ชัดว่า “เปงทองคำบริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ่ง มั่งเปงของเก๋า ลื้อจะขายไหม”

“เท่าไรทั้งหมดนี้” มหาเบรียญสามถามด้วยความ ตื่นเต้น

เถ้าแก่ร้านทองไม่ตอบ หยิบแผ่นทองทั้งหมดไปซั่ง จากนั้นก็หันมาคว่าลูกคิดไปดีติดอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะบอกว่า

“ทั้งหมดสามหมั่งบัก”

คำพูดของเจ้าของร้านทองทำให้มหาอินสมแทบจะ หัวใจวาย เหงื่อกาฬไหลออกมาจนชุ่มฉวีร เพราะเงินขนาดนั้น เยอะมาก หากจะนำไปซื้อข้าวสารก็คงจะได้หลายร้อยกระสอบ เป็นแน่ เนื่องจากข้าวสารกระสอบใหญ่ๆ มีราคาแค่สามร้อยบาท เท่านั้น เงินจำนวนนี้น่าจะสร้างกุฎิได้หลายหลัง นำไปบูรณะ กำแพงแก้วที่ทรุดโทรมคงจะเหลือเพื่อ ซื้อลำโพงฮอลด์ส์สักสองตัว ซื้อวิทยุเทปเอาไว้เปิดในเทศกาลงานบุญก็คงจะดีไม่น้อย

“ลื้อจะขายหรือไม่ขาย” เสียงเฒ่าแก่ร้านทองเร่งรัด เพราะเห็นมหานิ่งไปนาน

“เอาไว้วันหลังก็แล้วกันอาแปะ ขอบใจมาก” ท่านมหาตัดสินใจเดินออกมาจากร้านทองด้วยหัวใจที่พองโตจน ลืมฉันทข้าวเพล อิมอกอิมใจอย่างบอกไม่ถูก นั่งคิดไปคิดมาอยู่ คนเดียวตั้งแต่นั่งรถกลับมาจากในเมืองจนถึงวัด

รุ่งเช้าเมื่อแน่ใจว่าปลอดภัยคน จึงแอบปีนขึ้นไปยัง คอระฆังเจดีย์ ใช้สิ่วงัดดึงแผ่นทองทั้งหมดใส่ย่ามอย่างเร่งรีบ ได้ทั้งหมดสี่ย่ามเต็มๆ หนักอึ้งหลายกิโล จากนั้นก็นำไปเก็บ ซ่อนเอาไว้ในลังไม้ในห้อง ปิดล็อกคิใส่กุญแจอย่างแน่นหนา โดยนำผ้าห่มและผ้าสบงฉวีรปิดทับอีกชั้นหนึ่ง

ตั้งใจว่าหลังจากออกพรรษาก็จะบอกเรื่องนี้ให้กับ คณะศรัทธาญาติโยมได้รับทราบกัน จากนั้นจะได้นำปัจจัยไป บูรณะพระเจดีย์อันเก่าแก่ที่มีสภาพทรุดโทรมให้เป็นถาวรวัตถุ อยู่คู่กับพระพุทธศาสนาสืบไป ส่วนหนึ่งก็อยากจะทำมรอลย ต้นบุญแห่งเมืองล้านนา อย่างท่านครูบาเจ้าศรีวิชัย กับท่าน

ครูบาเจ้าอภิชัยชาวปี ที่ท่านชอบสร้างเสนาสนะ วัดวาอาราม
ทั่วภาคเหนือ ซึ่งเป็นการสร้างบารมีเอาไว้กับตัวตน

“ท่านมหา... ท่านมหาอยู่หรือเปล่า” เสียงพระสห-
ธรรมิกจากวัดอื่นร้องเรียกดังมาจากด้านล่าง ทำให้มหาอินสม
ที่นอนฝันหวานอยู่บนกุฏิถึงกับสะดุ้ง รีบขานรับพร้อมเดิน
ออกมาทักทายด้วยความคุ้นเคย

“นิมนต์ขึ้นมาข้างบนก่อน” รักษาการเจ้าอาวาส
ร้องทัก

“ผมมานิมนต์ให้ท่านมหาไปเทศน์ธรรมเฝ้าตายที่วัด
ผมหน่อย พรุ่งนี้”

“ได้ๆ” รักษาการเจ้าอาวาสตอบตกลงทันที

ก่อนอื่นผู้เขียนจะขออธิบายเพื่อประดับความรู้ให้
ท่านผู้อ่านสักนิด เรื่องธรรมเฝ้าตาย หมายถึง ประเพณีของชาว
ภาคเหนือและภาคอีสานที่คล้ายกันคือ เมื่อญาติอันเป็นที่รัก
คนใดคนหนึ่งเสียชีวิตไปแล้วลูกๆ หลานๆ คิดถึงก็จะอุทิศ
บุญกุศลไปให้ โดยการสร้างบ้านจำลองขนาดย่อมๆ หรือทำ
เป็นเตียงนอน จากนั้นก็จะบรรจุเครื่องใช้สิ่งของต่างๆ ไม่ว่าจะ
จะเป็นผ้าห่ม มุ้ง หมอน หม้อ ไห กระทะ ฆ้อง ยาสูบ เสื้อผ้า
ตลอดจนอาหารคาวหวานอื่นๆ ฯลฯ จากนั้นก็จะหามหรือบางที่
ก็จะมีการแห่ไปยังวัด โดยเป็นเจ้าภาพกัณฑ์เทศน์กัณฑ์ใด
กัณฑ์หนึ่ง หลังจากพระเทศน์จบ ญาติๆ ก็จะกล่าวอุทิศส่วน
กุศลไปยังญาติที่เสียชีวิตนั้นเป็นอันเสร็จพิธี

การทำบุญแบบนี้เป็นความเข้าใจที่สับสนต่อกันมานาน เชื่อว่าญาติผู้หนึ่งจะได้ผลบุญอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยเป็นมหาบุญมหาทานที่ยิ่งใหญ่ แต่แท้ที่จริงเป็นการเข้าใจที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปมาก เนื่องจากการทำบุญประเภทนี้มีการเจาะจงอุทิศส่วนบุญกุศลให้กับผู้หนึ่งผู้ใดเท่านั้น ทำให้ญาติอีกหลายคนที่ยายไปก่อนแล้วไม่ได้รับ บางคนก็ไปเกิดเป็นเปรต เป็นสัมภเวสียังภพใดภพหนึ่ง ต้องร้องห่มร้องไห้ด้วยความน่าสงสาร เนื่องจากระหว่างที่ญาติกรวดน้ำอุทิศบุญกุศลไปให้ ได้ระบุอุทิศเจาะจงเฉพาะชื่อนายนั้นๆ ยายนี้เท่านั้น ญาติคนอื่นที่ล่วงลับไปก่อนแล้วเลยไม่ได้รับ

ดังนั้น หากจะเป็นการทำบุญที่ถูกหลักและถูกต้อง ได้อานิสงส์ทั้งสองฝ่ายทั้งคนเป็นและคนตายคือ ตอนกรวดน้ำ จะต้องอุทิศส่วนกุศลไปให้กับญาติทุกๆ คน โดยให้ว่าดังนี้ อิทัง เม ญาติันัง โหตุ ญาติะโย ขอผลบุญนี้จงสำเร็จแก่ญาติของข้าพเจ้าทุกๆ คน

เพียงเท่านั้นญาติๆ ของท่านที่เสียชีวิตไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็ดยุคใดสมัยใด หากยังอยู่ในสถานะที่จะได้รับบุญกุศลที่ญาติอุทิศให้ได้ พวกเขาเหล่านั้นก็จะได้รับกันอย่างถ้วนหน้า ไม่ต้องกลัวว่าญาติที่ตายไปแล้วจะถูกญาติคนอื่นฯ มาแบ่งสิ่งของที่อุทิศให้ไปด้วย

เพราะการทำบุญในหลักของพุทธศาสนา การยิ่งให้ก็จะมีผลบุญเพิ่มพูนงอกเงยขึ้นเรื่อยๆ อุปมาเหมือนเราจุดเทียนไขเอาไว้หนึ่งเล่ม แม้ว่าจะมีคนอื่นฯ นับร้อยคนหรือล้านคน

มาต่อเทียนไขไปจากเรา ก็ไม่ทำให้เทียนไขของเราดับมอดลง
ไปได้ ฉะนั้น

กลับมาเข้าเรื่องต่อ หลังจากที่มีมหาอินสมรับกิจ
นิมนต์ไปเทศน์ที่วัดแห่งนั้นได้ไม่นาน ชื่อเสียงของมหาอินสม
ก็โด่งดังขึ้นเป็นลำดับๆ ด้วยน้ำเสียง สีสาการเอื้อนเอ่ยทำนอง
อย่างกินใจ ไพเราะเพราะพริ้งประหนึ่งเสียงปี่พระอภัยมณี

โดยเฉพาะการเทศน์มหาชาติ กัณฑ์มัทรีและกัณฑ์
ชูชก ทำให้หลายคนถึงกับหลั่งน้ำตา ด้วยลีลาของท่านมหา
อินสม ที่ไม่มีใครเหมือนและไม่เหมือนใคร จนเวลาผ่านไปไม่นาน
ชื่อเสียงของท่านมหาอินสมก็โด่งดังไปทั่วจังหวัด

หากเป็นสมัยนี้ มหาอินสมก็คงจะได้ออกเทป วีซีดี
เหมือนพระนักเทศน์ดังๆ หลายรูป คงจะร่ำรวยปัจจัยและมี
ชื่อเสียงอยู่ไม่น้อย คงจะมีรถยนต์ราคาแพงๆ นั่งสบาย ได้ออกสื่อ
วิทยุ ทีวี เป็นว่าเล่น ผลอๆ ก็อาจจะได้เป็นพระครู หรือเจ้าคุณ
ไปแล้วก็ได้

ปีต่อมา ที่วัดแห่งหนึ่ง ใน ต.แม่สลองนอก อ.พาน
ผู้คนจำนวนมากต่างหลั่งไหลมาเที่ยวงานลอยกระทง ซึ่งเป็น
งานประจำปีของวัด หรือที่ชาวเหนือเรียกกันว่า งานเดือนยี่เป็ง
ในตอนเช้าก็จะมีการทำบุญตักบาตร ช่วงสายๆ ก็จะมีการ
ปล่อยโคมลม หรือโคมลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า มีการผูกประทัดติด
เอาไว้เพื่อให้เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ปีนี้ทางวัดได้จัดงานยิ่งใหญ่กว่าทุกปี คืนแรกเป็น
ภาพยนตร์กลางแปลง ปะทะร่ำวงคณะแม่ควาโตนสตาร์ ซึ่งเป็น

คณะรำวงที่โด่งดังมากของภาคเหนือตอนบนในสมัยนั้น คือน ที่สองเป็นเทศน์มหาชาติ กัณฑ์ชูชกและกัณฑ์มัทรี โดย พระมหาอินสม

งานวันนั้นหลังจากมหาอินสมได้เทศน์กัณฑ์มัทรีจบ ก็พาเข้าไปเกือบเที่ยงคืน จากนั้นก็ลงมาจากธรรมาสน์มารับ เครื่องไทยธรรม ในระหว่างที่กำลังขึ้น ยถา... สัพพี...ฯ อยู่ นั้น สายตาเจ้ากรรมก็ได้ประสานเข้ากับสายตาของสาวงามนางหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกสาวของเจ้าของกัณฑ์เทศน์เข้าอย่างบังเอิญ จนทำให้มหาหนุ่มถึงกับตกตะลึงจนแทบจะล้มบพให้พร ใจคอมันลั่น หัววิยังงชอบกล ไม่ต่างไปจากสามเณรแก้วตอนรับประเคน กัณฑ์เทศน์จากนางพิมพ์ลาไลย ในเรื่องขุนช้างขุนแผน

หลังจากกลับมาถึงวัด ภาพใบหน้าสาวสวยคนนั้น ยังคงวนเวียนติดตาตรึงใจอยู่ไม่วาย ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง หรือนอน ภาพของลูกสาวเจ้าของกัณฑ์เทศน์ก็คอยตามมา หลอกหลอนอย่างไม่หยุดหย่อน นี่กระมังที่เขาเรียกว่า ความรัก มหาหนุ่มครุ่นคิด มันไม่มีพรหมแดน ไม่เลือกชนชั้นวรรณะ ไม่ว่าจะ เป็นนักบวชหรือนักโทษ อันลูกสาวพญามารนี่มันร้ายนัก ทำให้พระหนุ่มเณรน้อยต้องตกเป็นทาสของมันมานับไม่ถ้วน ทำให้ผ้าเหลืองร้อนแหกพรชากันไปก็เยอะ

ก่อนบวชพระอุปัชฌาย์เคยเตือนให้ระวังนักระวังหนา เรื่องวิวาห์อ่อน จงอย่าได้ประมาท อย่าได้เข้าใกล้ ไม่จำเป็น อย่าได้พูดคุยสนทนาด้วย จนแล้วจนรอดก็โดนมันขวิดเข้าจนได้ หลังจากทนคิดถึงลูกสาวพญามารไม่ไหว มหาอินสมจึงได้ทำที่

กลับไปเที่ยววัดนั้นอยู่บ่อยครั้ง จนในที่สุดก็ได้รู้จักคุ้นเคยกับ
เธอคนนั้น และก็มี การแอบติดต่อกันทางจดหมายอย่างลับๆ
มาตลอด

“ก็แล้วแต่ตุ้เต๊ะ” หญิงสาวบอกอย่างเอียงอาย ที่
ถูกถามเรื่องการแต่งงาน

(ตุ้เจ้า หรือตุ้ เป็นคำที่คนเหนือใช้เรียกพระสงฆ์
หากมีอายุมากๆ ก็จะเรียก ตุ้ลุง ตุ้ปู่ ตุ้อา หรือตุ้อาว เป็นต้น
หากเป็นพระสงฆ์ (ตุ้) สึกออกมาเขาจะเรียกว่า หนาน คล้าย
กับคำว่า ทิด หากเป็นสามเณรจะเรียกว่า พระ หากสึกออก
มาเป็นฆราวาสเขาจะเรียกว่า น้อย ส่วนทางอีสานก็จะเรียก
ว่า เขียง)

อนิจจาท่านพระมหาเปรียญ ท่านก็รั้วอยู่เต็มหัวอกว่า
ในพระวินัยบัญญัติข้อที่ ๓ ในหมวดสังฆาทิเสส กล่าวเอาไว้ว่า
ภิกษุมีความกำหนดพุดเกี่ยวพาราสีหญิง ต้องสังฆาทิเสส
นับจากมีการพุดคุยกันทางจดหมาย มหาอินสมก็ต้องอาบัติ
สังฆาทิเสสทันที

อันอาบัติข้อนี้ร้ายแรงน้องๆ อาบัติปาราชิก ไม่
สามารถปลงอาบัติได้ เช่น อาบัติปาจิตตีย์ อาบัติทุกกฏ และ
อาบัติอุลลัจจัย ฯลฯ จะต้องอยู่กรรมสถานเดียวถึงจะหลุดพ้น
เมื่อรักเข้าตา พระวินัยของต้องห้ามสำหรับพระสงฆ์จึงเป็นหมัน
เพราะพระหนุ่มไม่ได้ให้ความสำคัญเสียแล้ว เท่ากับประตุนรก
บานแรก ได้เปิดรอรับพระมหาอินสมไปครั้งตัว •

รักน้องพร

พรจำพร พี่นี่ขอนแก่นบ้านพรด้วยได้ไหม พี่คนบ้านไกลขอมาอาศัยอย่าได้ตัดรอน หากว่าเจ้ารับปากจะซื้อหมากซื้อพลู ซื้อเนื้อซื้อหมูไปฝากแม่พร... เสียงเพลงรักน้องพร แว่วดังมาจากวิทยุทรานซิสเตอร์ของชาวนาที่กำลังถอนกล้าอยู่ไม่ไกลเท่าใดนัก ทำให้หนานอินสมถึงกับนั่งนิ่ง มีเสียงสะอื้นเบาๆ เล็ดลอดออกมาจากในอกอยู่สองสามครั้ง

แกหยุดเล่าเรื่องราวชีวิตอันขมขื่นของแกลงอย่างกะทันหัน มีน้ำตาไหลพรากอาบแก้มทั้งสองข้าง ผ้าขาวม้าเก่าๆ จนแทบจะกลายเป็นผ้าขี้ริ้วถูกนำมาซับน้ำตาครั้งแล้วครั้งเล่า จนทำให้ผู้เขียนก็แทบจะร้องไห้ตามไปด้วยเพราะความสงสาร

“มันซื้อพร” หนานอินสมพูดออกมาด้วยความคับแค้นใจ

“พี่หนานไม่ต้องเล่าต่อก็ได้ หากเล่าแล้วมันทำให้พี่หนานลำบากใจ” ผู้เขียนบอกด้วยความเห็นใจ

“ไม่เป็นไร ผมอัดอั้นตันใจมานานแล้ว มันทรมาณใจผมมาก ขอให้ผมได้ระบายสักครั้งเถอะ เรื่องนี้ผมไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลย อย่างน้อยๆ หากผมตายไปวันหนึ่งวันใด ก็ยังมีน้อยอีกคนหนึ่งที่ได้รับรู้ในเรื่องนี้

ให้น้อยช่วยบอกลูกบอกหลานจงอย่าได้เอาเยี่ยงอย่างแบบผม เพราะมันเป็นบาปเป็นกรรมพันตาเห็น ไม่ต้อง